

Vlci v ovčom rúchu

vdp. Lubomír Urbančok

11. júla 2021 ✝ Cirkev ✝ Nedeľná homília

„Chráňte sa falošných prorokov, ktorí prichádzajú k vám v ovčom rúchu, zvnútra sú však dravými vlkami.“

Zdroj: Flickr

Keby sme hľadali jedného z vplyvných autorov, ktorí majú vplyv na súčasný ideologický svet kontinentu, len veľmi ťažko by sme sa vyhli postave francúzskeho existencionalistu Jeana Paula Sartreho, ideologického žiaka Martina Heideggera, obdivovateľa fašistického režimu. Depresívny stav duše tohto filozofa hľadá útechu v postavení „kráľovstva človeka“. Človek je človekom prostredníctvom svojho snaženia o vlastný rozvoj a za ten sa zodpovedá výlučne sebe, koncept Boha neprichádza do úvahy.^[1]

Bratia a sestry v období druhej svetovej vojny boli aj toto myšlienky, ktoré sa prehánali hlavou budúceho mladého teológa, Josepha Ratzingera, ktorý pochopil veľmi rýchlo, že odpoveď na tohto socialistu je len v návrate k Bohu. Človek odtrhnutý od Boha dokáže naopak tie najväčšie zverstvovať. Jeho spolukaplán, študent filozofie, Alfred Delp si poznamenal na margo Sartrových slov, len niekoľko týždňov predtým, než ho zajali nacisti nasledovné slová:

„Pozor na tie časy, kedy sa budú umlčovať hlasy tých, ktoré budú ako hlasy volajúceho na púšti, prehlušené hlukom ciest a zakazované. Buď pôjdu dopredu s takzvaným vývojom, alebo budú zastavené, alebo prinajmenšom oslabené či už strachom, alebo zbabelosťou.“^[2]

Táto skúsenosť mladého kňaza, neskoršieho Benedikta XVI., bola inšpiratívnou počas celého jeho života. V časoch, keď bola Európa ešte z veľkej časti kresťanská, napísal nasledovné slová:

„Pohanstvo sa ukrýva v samotnej Cirkvi a práve toto je dnes charakteristické pre Cirkev našich dní ako aj pre pohanstvo: ide o pohanstvo, ktoré je ukryté vo vnútri Cirkvi, alebo o Cirkev, v ktorej vnútri prebýva pohanstvo?“^[3]

Bratia a sestry, dnes mnohí používajú postavu emeritného pápeža spolu s jeho textom z mladosti o Cirkvi malých spoločenstiev ako akési alibi pre úpadok, ktorý je všade pozorovateľný. Avšak je na mieste si položiť

otázku. Naozaj hovorí mladý Joseph Ratzinger s duchom nádeje o takejto budúcnosti Cirkvi, alebo ju len predpovedá práve vzhľadom na prebývanie pohanstva v lone Cirkvi samotnej? Nerobí tak nič iné, len upozorňuje na slová, ktoré zazneli v dnešnom evanjeliu: „*Chráňte sa falošných prorokov, ktorí prichádzajú v ovčom rúchu.*“

Udalosti posledných dní sú dostatočnou ilustráciou slov Ježiša Krista. Je až udivujúce, že jednoduché ohlasovanie náuky poľského arcibiskupa Gadeckeho vyvolalo taký rozruch medzi zmienenými falošnými prorokmi. Mali by sme si preto klásť aj my samotní otázku, či nie sme veľakrát aj my sami tými vlkami v ovčom rúchu, keď sa vyjadrujeme viac svetským, politicky korektným slovníkom a nie slovami Božského Spasiteľa, ktoré aj po 2000 rokoch dokážu „posoliť“ nepriateľa. „*Nie každý, kto mi hovorí Pane, Pane! Vojde do nebeského kráľovstva*“, pokračuje evanjelium dnešnej nedele.

Naša spoločnosť, zvlášť na Slovensku, ale aj u našich susedov sa nachádza na rozmedzí dejín. Musíme si uvedomiť, že žijeme v kľúčových časoch pre smerovanie Európy a náš postoj nemá byť postojom prizierania sa, ako to povedal v jednom rozhovore jeden prelát, ktorý tvrdí, že Cirkev tu bola pred nami aj po nás a my sa máme podľa neho nečinne prizerať. My ju síce, ako správne poznamenal, nezachránime, avšak Ježiš si nás vyvolil, aby sme boli jeho zástupcami a spolupracovníkmi na diele Spásy a teda aj budovania Cirkvi. Dnešný svet potrebuje Soľ, ktorá solí a zároveň soľ, ktorá je bez chuti, je potrebné hodiť kam patrí – do koša.

Dnes, keď si pripomínáme v pokoncilovom kalendári slávnosť svätého Benedikta, patróna Európy, je potrebné, aby sme sa vrátili k našim koreňom, rozjímajúc nad postavou, od ktorej si pápež Benedikt, nie náhodou vzal meno.

„*Svätý Gregor*“, píše pápež Benedikt XVI., „*chcel predstavením svätého Benedikta ako žiarivej hviezdy v tejto strašnej situácii a práve v Ríme ukázať ako na východisko z temnej noci dejín. Svätcovu dielo, zvlášť jeho regula, sa skutočne osvedčilo ako nositeľ autentického duchovného kvasu, ktorý počas stáročí a v rozsahu ďaleko presahujúcom svoju vlasť a svoju dobu premenil tvár Európy, a po páde politického celku tvoriaceho Rímsku ríšu vzbudil novú duchovnú a kultúrnu jednotu, založenú na kresťanskej viere, zdieľanej národmi tohto kontinentu. Práve takto vznikla realita, ktorú nazývame Európa.*“^[4]

Vyprosujeme si dnes od Boha milosť, aby nás nadchol svojím Svätým Duchom a zapálil v nás oheň túžby šírenia Evanjelia všade, kde sa nachádzame, tak ako v prípade svätého Benedikta. Vyprosujeme si milosť, aby sme už nikdy viac neboli ovcami vo vlčom rúchu, ale svetlom a Soľou. AMEN

^[1] Cfr. Jean Paul Sartre, *Bytí a nicota, pokus o fenomenologickú ontológiu*, preložil Oldřich Kuba, Praha, 2018.

^[2] Peter Seewald, *Benedetto XVI., Una Vita*, Garzanti 2020, s. 305.

^[3] Joseph Ratzinger, *Die Geschichtstheologie des heiligen Bonaventura*, St. Otilien 1992.

^[4] Benedetto XVI., Udienza Generale, 9. Aprile 2008.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vlci-v-ovcom-ruchu/>